

MOVING FORWARD
TOGETHER

← THIS PROJECT IS FUNDED BY THE EUROPEAN UNION

Poveștile refugiaților ucraineni

care și-au găsit
o a doua casă
în **România**

Empowering voices

Support for the Ukrainian
refugee community in Northern
Romania, Suceava region

G | M | F

IDEAS LEADERSHIP HOPE

**[STIYKIST'
PROGRAMME]**

Rădăuții
Civic

*#Dacă există oameni pe Pământ cu
inimi atât de mari, toți avem un viitor.
Binele și adevărul vor învinge în
continuare.*

Larisa

Cuprins

- 6 Povestea Marinei, cea care a făcut posibil ca aceste povești să fie citite
- 7 Povestea Nataliei, antrenoare de gimnastică care și-a părăsit țara pentru a-și ajuta tatăl să poată merge din nou
- 9 Povestea Marinei, fotograful care așteaptă să se întoarcă acasă, la Cernăuți
- 10 Povestea Nataliei, cea care nu crede în războiul între țări vecine
- 11 Povestea Angelicăi, care învață în România pentru a deveni asistent medical
- 12 Natalia: Uneori viața ne obligă să ieșim din zona noastră de confort, să o luăm de la capăt și să facem ceva nou
- 14 Natalia: Simt că unii români nu sunt mulțumiți de prezența noastră aici
- 15 Povestea Sabinei, care crede în pace
- 16 Povestea a două surori, Tamara și Liubov
- 17 Povestea Iuliei
- 17 Povestea Anyei
- 18 Povestea Larisei, pe jumătate româncă
- 19 Povestea Mariei cu două fete

Din februarie 2022 are loc un război la granița de nord a țării noastre, iar de atunci principalul efort al asociației Rădăuțiul Civic a fost reprezentat de sprijinul umanitar pentru zeci de mii de oameni care au fugit din calea războiului, trecând granița în România sau refugiindu-se în alte comunități mai sigure din Ucraina.

Fondul de Solidaritate nu a fost doar un efort de strângere de fonduri, ci a reprezentat o sursă de speranță și puțină alinare pentru familii întregi, un mediu în care puterea întregului este mai mare decât suma părților lui și în care ideile, creativitatea, efortul, dăruirea echipei Rădăuțiul Civic și a zecilor de voluntari au reafirmat rolul pe care organizațiile îl au în societate, atunci când e cea mai mare nevoie de ele.

Proiectul "Empowering voices" este o altă cărămidă pe care Rădăuțiul Civic o pune la casa pe care ucrainenii din România, din nordul țării, încearcă să și-o facă acasă.

Prin colectarea poveștilor ucrainenilor pe care îi sprijinim, ne dorim să aducem în prim plan realitățile și nevoile acestor oameni și să le arătăm că nu sunt singuri în această luptă pentru supraviețuire. Este o mărturie a angajamentului nostru de a face tot ce ne stă în putință pentru a aduce un strop de speranță și de alinare în viața celor afectați de tragediile războiului.

Poveștile ucrainenilor redade aici creionează un portret al adaptării dificile și a speranței puternice a comunității ucrainene refugiate în România în urma conflictului devastator din țara lor natală. Poveștile lor dezvăluie un tablou complex al luptelor, dar și al resurselor și oportunităților găsite în țara gazdă.

Natalia, antrenoarea de gimnastică, și familia sa au fost nevoiți să fugă din orașul Brovary din cauza războiului. Adaptarea la noua realitate a fost dificilă, mai ales când tatăl Nataliei a întâmpinat probleme grave de sănătate. Însă, găsirea sprijinului în comunitatea din România și accesul la programele de asistență le-au oferit un sentiment de siguranță și speranță pentru viitor.

Marina, fotografa din Cernăuți, speră să se întoarcă acasă odată cu încheierea războiului. Cu toate acestea, ea și familia sa s-au adaptat la viața în România, apreciind sprijinul primit și găsind confort în această țară.

Natalia, care a renunțat la meseria de coafeză pentru a deveni voluntară și traducătoare pentru comunitatea ucraineană, exprimă recunoștința față de România pentru ajutorul acordat. Cu toate acestea, ea subliniază dificultățile întâmpinate în procesul de adaptare, inclusiv barierele lingvistice și sentimentul de nesiguranță.

Poveștile **familiei din Odesa**, care și-a găsit un refugiu în Constanța, și a cuplului din Kiev, care a traversat mai multe orașe românești, subliniază dorința lor puternică de a răzbate, dar și de a se întoarce acasă și de a-și reconstrui viitorul în Ucraina.

Aceste povești ilustrează nu numai greutățile și provocările cu care se confruntă refugiații ucraineni în România, ci și reziliența și solidaritatea de care dau dovadă. Cu sprijinul comunității locale și al programelor de asistență guvernamentale, acești oameni își construiesc o nouă viață într-o țară străină, păstrând totodată speranța că vor putea reveni acasă cândva.

Unele povești au doar câteva rânduri pentru că a vorbi despre ultimii doi ani de război poate fi o provocare majoră pentru refugiații ucraineni în România. Trauma și durerea asociate cu experiențele din timpul conflictului pot face ca discuțiile despre acele evenimente să fie extrem de dificile și dureroase. Mulți refugiați simt nevoia de a suprima amintirile dureroase sau de a găsi modalități de a face față traumelor prin alte mijloace. În timp ce adaptarea la viața în România poate oferi un refugiu sigur, acceptarea a ceea ce au trăit necesită timp.

Povestea Marinei

Eu sunt Marina, am 33 de ani și sunt din Cernăuți.

Mereu mi-a plăcut să fiu în mișcare și să explorez noi domenii. Cred că de aceea am mai multe profesii. Am lucrat 13 ani ca profesoară la clasele primare în școala română din Cernăuți.

După lecțiile de la școală lucram ca traducător autorizat. Am avut un birou unde ofeream cursuri de limba română și unde mulți ucraineni au învățat limba română pentru a obține cetățenie română, pentru afaceri sau doar pentru a ști limba română. Cernăuțiul e un oraș cu o populație mare de români așa că majoritatea ucrainenilor doreau să învețe și ei limba vecinilor.

Până la război, vizitam România ca turist și mai veneam în vizită la rude. Acum România a devenit a doua mea casă. Îmi pare rău că războiul ne-a scos din case, dar pe de altă parte, îi mulțumim lui Dumnezeu că am rămas vii și că românii ne-au primit și ne-au înțeles situația grea în care ne aflăm.

Cred că nu o să uit niciodată date de 24 februarie 2022. Era așa un sentiment în sufletul nostru, parcă era ultimul moment din viață atunci când am ieșit din casă. Ne uitam doar la cer și ne gândeam cum să ne salvăm viața noastră și a celor dragi.

Printre toate aceste necazuri și supărări, noi am devenit mai buni, mai aproape unul de altul, mai înțelegători. Cel mai mult îmi

cea care a făcut posibil ca aceste povești să fie citite

pare rău că, de când e războiul, nu mai avem puterea să zâmbim cu adevărat, să ne înveselim, să cântăm. Nu putem sta fără griji, fără să ne întrebăm oare ce e pe acasă.

Mama a stăruit să găsec putere să merg înainte în ciuda greutăților. Fiica mea îmi oferă o mare sursă de motivație și îmi dă un scop clar pentru care să lupt și să trec peste toate necazurile.

Mă simt bine în România, unde am găsit oameni înțelegători și buni. Am un loc de muncă minunat, care îmi oferă oportunitatea să ajut și să susțin persoanele aflate în aceeași situație. Țin cursuri de limba română pentru cei care, ca și mine, au ajuns în România, dar care nu cunosc la fel de bine ca mine această limbă.

În România am luat-o de la capăt și vreau să spun că prin muncă și stăruință poți să reușești.

Povestea Nataliei

Familia mea locuia în orașul Brovary, regiunea Kiev. Am lucrat ca antrenor de gimnastică pentru copii, soțul meu a lucrat mulți ani în domeniul IT, fiica mea a învățat în clasa a IV-a. Totul părea stabil, ne-am cumpărat o casă, ne-am făcut planuri de viitor.

Pe 24 februarie 2022, la 4 dimineața, ne-am trezit cu zgomotele exploziilor, era deja clar că războiul a început. Ne-am îmbrăcat repede, am luat lucrurile necesare și documentele pe care le pregătisem deja dinainte și am coborât la subsolul blocului în care locuiam. Câteva zile mai târziu, de la știri, am aflat despre deplasarea unei mari coloane de soldați și tancuri către orașul nostru și am decis să plecăm în vestul țării cât mai era timp. Ne-am adunat cu alte familii cunoscute și am plecat la începutul lunii martie, călătoria noastră a durat șase zile.

Drumurile erau aglomerate, de multe ori stăteam ore întregi la rând, erau cozi lungi la benzinării. Nu puteam să mergem noaptea, pentru că era interzis, și căutam un loc unde să petrecem noaptea, iar dimineața eram din nou pe drum.

Părinții mei locuiau în Harkov, care a fost sub foc din primele zile. Părinții au 60 de ani, pensionari. Eram foarte îngrijorați pentru ei pentru că am înțeles că trebuie să îi evacuăm din Harkov. Am început să căutăm un taxi care să-i ajute să ajungă

antrenoare de gimnastică care și-a părăsit țara pentru a-și ajuta tatăl să poată merge din nou

la trenul de evacuare, iar mulți au refuzat din cauza pericolului de a nu fi împușcați, dar am reușit totuși să găsim o persoană. Suntem recunoscători șoferului care a putut să ne ducă părinții spre gara. I-am așteptat pe părinți în Hmelnițki, i-am întâlnit acolo și am continuat împreună până ne-am oprit în satul Roztoki, regiunea Cernăuți, unde am închiriat o casă.

La un moment dat, starea de sănătate a tatălui s-a înrăutățit, din cauza stresului, a unei mișcări dificile, a lipsei de entuziasm. A început să aibă probleme cu proteza

articulației șoldului. După consultație, medicul a spus că este necesară operarea și îndepărtarea de urgență a protezei din cauza unei infecții care a început să se dezvolte acolo și totul s-a dovedit a fi mult mai complicat. Tata a suferit trei operații în urma cărora nervul a fost afectat și și-a pierdut sensibilitatea la picior, iar durerea s-a agravat. După externarea din spital și recuperarea treptată, starea lui s-a înrăutățit din nou. Au început problemele cu genunchiul la celălalt picior. Aceasta a însemnat o nouă problemă, din nou drumuri la spital, tratament de lungă durată. Ca urmare, acum tata este complet imobilizat la pat. Soțul meu oferă tot ajutorul fizic tatălui meu, iar el continuă să lucreze.

Ne-am mutat din nou, dar deja mai aproape de Cernăuți. Au fost iar alarme și a devenit clar că trebuie să ne mutăm într-o țară în care să fie în siguranță, pentru că nu am fi putut să coborâm în subsol cu tata ca să ne protejăm.

Am decis să ne mutăm în România, unde era siguranță și destul de aproape de locul unde stăteam, pentru ca tata să suporte mutarea. Voluntarii ne-au ajutat să găsim locuințe în orașul Rădăuți.

În primul rând, am întâlnit oameni foarte prietenoși și buni. La sosire, am fost sfătuiți să luăm legătura cu organizația Salvați Copiii, care ne-a ajutat de la bun început cu înregistrarea protecției temporare, înregistrarea în programul de asistență pentru migranți temporari, a furnizat informații despre unde și pe cine să contactăm pentru diverse probleme. Am primit sprijin și pentru a-l ajuta pe tata.

Am primit protecție temporară, comunitatea de aici ne ajută să ne integrăm în societate, avem o profesoară de limba română foarte bună, Marina, care ne ajută și la diverse probleme. Sunt disponibile școli și grădinițe pentru copiii ucraineni, primim tratament gratuit, piața muncii este disponibilă, sunt diverse activități și ajutor pentru ucraineni. Pentru orice ajutor, știm întotdeauna la cine să apelăm.

În general, România este o țară foarte frumoasă, prietenoasă, cu o istorie bogată și suntem recunoscători pentru oportunitatea de a trăi aici în această perioadă dificilă.

Acum scopul nostru este să-l ajutăm pe tata, să găsim o soluție de recuperare, să-l readucem la o viață independentă. Și poate pe viitor ne vom putea aduce contribuția în țara care ne-a adăpostit.

Povestea Marinei

Înainte de începerea războiului din Ucraina locuiam în orașul Cernăuți. Eram proprietara unui studio foto și video. Lucram ca fotograf.

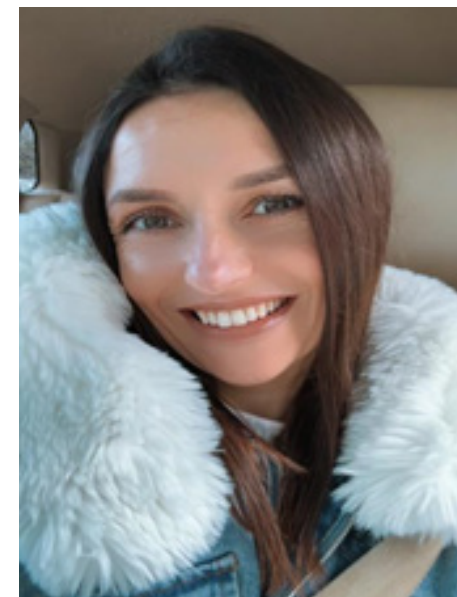
În dimineața zilei de 24 februarie 2022 s-a anunțat la televizor invadarea trupelor rusești în Ucraina. Am adunat toate lucrurile necesare și am plecat cu cei doi copii ai mei la graniță în direcția României.

Am ales România pentru că aveam mai multe rude la care aș fi putut apela pentru ajutor. Prima dată am ajuns la Roman, unde am locuit pentru câteva luni. Apoi ne-am mutat în orașul Rădăuți.

Deoarece soțul meu lucrează online, mutarea din oraș în oraș nu a fost o problemă pentru noi. Am ales un oraș mai aproape de Ucraina pentru a le permite copiilor să studieze în România. A fost o continuare firească pentru că în Ucraina au studiat la un liceu românesc.

Pentru că vorbim românește a fost ușor să ne adaptăm. Cunoscuții ucraineni care locuiau deja aici, în România, ne-au ajutat foarte mult. România ca țară ne-a ajutat în ceea ce privește educația copiilor la școală, ajutorul financiar unic pentru copii și adăpostul temporar care ne-a permis să ne stabilim aici.

fotograful care așteaptă să se întoarcă acasă, la Cernăuți

Nu ne facem planuri mari pe viitor, pentru că sperăm că războiul se va termina curând și ne vom muta înapoi în casa noastră din Ucraina. Le mulțumim tuturor acelor oameni care ne-au făcut șederea în România ușoară.

Povestea Nataliei

Înainte de începerea războiului, am lucrat la o școală ca secretară și asistent de profesor. Eram stabilă financiar. Aveam planuri de viitor să îmi fac o carieră Ucraina, să îmi susțin familia, pe cei apropiați.

Am plecat în străinătate pe nepregătite. Nu ne așteptam la război. Am vorbit despre asta, dar nu eram pregătită pentru asta. Nu puteam înțelege cum ar putea să se întâmple un război în secolul 21, între două țări vecine. Când deja începuseră să transmită la televizor imagini din conflict, ne-am pregătit actele să fim gata pentru orice posibilitate.

Îmi amintesc cum mi-am sunat rudele și le-am spus să ia acte și haine necesare și să vină măcar la noi. Iar dacă nu la noi, măcar la cunoștințele din România. Eram îngrijorați pentru ei și prietenii noștri.

Prietenii din România ne-au spus să venim oricând, pentru că ne vor ajuta. Prima dată am spus că mai stăm acasă, pentru că nu este atât de înfricoșător. Speram să se termine. Prietenii mă sunau să mă întreb ce fac, dacă totul este în regulă.

După 26 februarie, multe rude și prieteni au plecat la granița cu România pentru a se îndrepta undeva spre străinătate. Într-un final m-am hotărât să plec și eu, deși îmi doream să stau acasă, alături de cei dragi.

La frontieră polițiștii din România au fost amabili și politicoși, m-au întrebat dacă

cea care nu crede în războiul între țări vecine

am nevoie de ceva, poate de ajutor, din moment ce plecam din Ucraina.

Mi-a luat ceva timp să mă adaptez într-o țară străină. Am găsit mulți prieteni din Ucraina aici, prin intermediul asociației Rădăușii Civic.

Nu pot să spun că viața este rea, viața este foarte bună. România ne-a oferit multe nouă, ucrainenilor, ca refugiați. Oamenii din România ajută, ne-au ajutat să găsim un apartament unde să locuim, oferă ajutor celor care nu pot munci sau dacă cineva este bolnav. Autoritățile ne sprijină pentru găsirea locurilor de muncă.

Ce îmi doresc pentru viitor este ca războiul să se încheie și să plecăm acasă cât mai curând posibil, să mergem în Ucraina natală, unde sunt toate lucrurile noastre natale și cele mai valoroase. După cum spun mulți oameni, "în străinătate este

bine, dar acasă, în Ucraina, este și mai bine".

Mulțumesc României pentru sprijinul acordat! Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce a făcut și face pentru noi.

Povestea Angelicăi

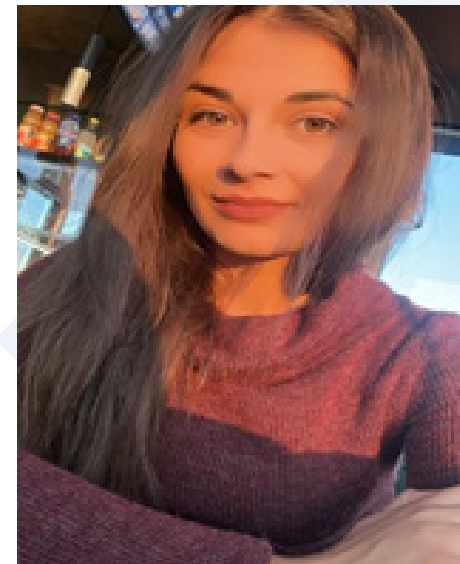
Am trăit mult timp în Ucraina, dar situația de conflict m-a determinat să caut în altă țară noi oportunități.

Am decis să ne mutăm în România, unde împreună cu soțul meu am hotărât să ne schimbăm complet viața noastră. Am luat-o pe o altă direcție și am început să studiez pentru a deveni asistentă medicală.

În paralel, m-am alăturat organizației Salvați Copiii, unde am devenit traducătoare și organizatoare de evenimente pentru copii. Acest lucru îmi oferă oportunitatea să ajut pe cei care au nevoie, în special copiii, și este sursa mea de recunoștință și bucurie.

Visul meu este să ajut și să aduc schimbări pozitive. Mă pregătesc să devin asistentă medicală pentru a putea sprijini oamenii în momentele dificile ale vieții. Dorința mea este să ajut oamenii așa cum am fost ajutată eu în momentele dificile, precum atunci când asociația Rădăușii Civic mi-a oferit sprijin juridic, traduceri legalizate, echivalări de diplome.

care învață în România pentru a deveni asistent medical

Aceasta este povestea mea, care continuă, și sunt recunoscătoare pentru susținere și pentru oportunitățile pe care viața mi le-a oferit.

Natalia

Uneori viața ne obligă să ieșim din zona noastră de confort, să o luăm de la capăt și să facem ceva nou

Mereu pozitivă și zâmbitoare, așa îmi spuneau că sunt prietenii și clienții mei.

Eram coafeză într-un oraș mare, aveam un studio propriu și o viață stabilă în ultimii 7 ani. Trăiam într-un ritm nebunesc, mă distrăm, îmi planificam viața cu șase luni, chiar cu un an înainte. Totul mergea conform planului.

Apoi a început războiul, am născut un copil și m-am mutat în România. Eram foarte îngrijorată, copilul meu avea doar o lună.

Când m-am mutat prima dată în România, eram foarte speriată și nu înțelegeam multe lucruri. Mentalitatea este diferită, deși sunt o mulțime de obiceiuri și tradiții asemănătoare. Pentru că părinții mei locuiesc lângă granița cu Rusia eram foarte stresată și îmi era frică.

Dar m-am retras, m-am liniștit și am început să-i ajut pe cei care se aflau într-o situație foarte dificilă. În casa noastră, am asigurat un adăpost temporar pentru femei și copii. Le-am luat de la graniță, unde așteptau mult, dar îmi doream foarte mult să ajut măcar cumva.

Am plâns mult, dar copilul meu m-a motivat să nu cad în depresie. Mi-am dat seama că, dacă nu pot ajuta fizic pe concetățenii mei, aș putea măcar să-i susțin moral și psihologic. După ce am început să cunosc mai bine România, mi-am dorit să le arăt prietenilor de pe rețelele de socializare cum ne ajută

românii. Am vrut să transmit măcar un pic de pozitivitate pentru a-i încuraja. Am început să vorbesc pe internet despre orașul în care locuiesc, care este cultura aici, cum trăim.

Locuiesc în România de doi ani și câteva luni, iar în această perioadă am reușit să-mi găsesc prieteni. Nu-mi puteam imagina că îmi voi face prieteni români și sunt profund recunoscătoare pentru deschiderea și sinceritatea lor.

Cea mai dificilă pentru mine este încă limba, care este necesară pentru rezolvarea unor situații. Cel mai înfricoșător lucru era să merg la doctori, mai ales că nu înțelegeam despre ce vorbesc și nu puteam să le spun nimic. Au fost situații neplăcute când am fost la medici cu copilul meu pentru o examinare, iar unii dintre ei nu au avut răbdarea să-mi asculte discursul cu un interpret. Dar am înțeles că depinde de mine să schimb asta.

Așa că am început să dedic mai mult timp învățării cuvintelor și dialogurilor scurte în supermarket, cu vânzătorii. Odată

așteptam să ne vină rândul la medic și acesta m-a chemat să fiu traducător pentru alți părinți ucraineni care, ca și mine, s-au speriat și nu cunoșteau deloc limba. Atunci mi-am dat seama că îmi face plăcere să traduc, să îi ajut pe alții, chiar dacă și mie îmi este greu.

Au urmat alte situații în care, atunci când am auzit pe cineva vorbind în limba mea maternă în farmacie sau magazin, am încercat să ajut atunci când era nevoie. Și de fiecare dată am înțeles mai mult și viața în România a devenit mai colorată. Particip la evenimente și concerte românești organizate în școli și în oraș. Îmi plac mult dansurile tradiționale, costumele.

Am învățat să nu planific viitorul cu mult înainte, așa cum făceam înainte. Acum sunt fericită și trăiesc în pace și vreau să continui așa și pe viitor. Un an, doi sau toată viața ta!

Natalia

Simt că unii români nu sunt mulțumiți de prezența noastră aici

Am ajuns în România în martie 2022. Aveam cu mine un copil. Prima dată m-am stabilit în casa unor români, m-au primit gratuit. Apoi ne-am mutat într-un apartament închiriat, beneficiind de programul pentru ucraineni.

În primele zile după sosirea în România a fost dificil: țară străină, limbă necunoscută. Totul era nou, necunoscut. Stăteam tot timpul acasă, ieșeam doar la magazin. Așteptam să ne întorcem acasă în două săptămâni.

Abia mai târziu am început să mergem în parc, când s-a făcut mai cald. Ne-am mai obișnuit puțin cu ideea că vom sta mai mult aici. Acum sunt deja doi ani de când suntem sosiți. Locuim la București. Prima impresie despre acest oraș este că e un oraș verde, cu multe parcuri, multe locuri de joacă. Reușesc să mă simt în siguranță. În general, este un oraș sigur, dacă nu te duci nicăieri noaptea târziu.

Unul dintre momentele dificile din toată această perioadă a fost atunci când nu aveam unde să înnoptăm, când am rămas pe stradă. Dar am fost ajutați de o organizație caritabilă, care a găsit o româncă care ne-a primit câteva zile până am găsit un apartament.

Apoi, a fost o teamă constantă că nu vom primi sprijin dacă avem nevoie de medic. E dificil să discuți la recepție pentru că nu înțelegi limba, apoi cu medicul, să îi transmiți problema de sănătate, mai ales termenii medicali.

De asemenea, este foarte dificil cu educația. Copiii nu sunt integrați, autoritățile nu oferă asistență pentru învățarea limbilor străine, nu există tutori sau traducători în școli. De fapt, nu există asistență la nivel de stat în învățarea limbii române pentru a ajuta la integrarea ucrainenilor care sunt interesați de acest lucru.

Uneori simt că există un sentiment de nemulțumire în rândul românilor din societate, iar copiii de la locurile de joacă nu se comportă corect față de copiii noștri. Suntem nevoiți, însă, să rămânem în România până la final de an școlar, copilul meu fiind înscris la o școală românească. Atunci vom vedea ce facem.

Povestea Sabinei

care crede în pace

Sunt Sabina, din Cernăuți, unde am lucrat în tribunal.

Cu părere de rău nu mi-am putut continua activitatea din cauza războiului. Iubesc foarte mult pământul unde m-am născut, unde am făcut studii, și mi-am realizat cariera. Dar situația e așa cum o vedem toți ...

De câteva luni sunt în România fiindcă, cu părere de rău, nu văd un viitor la mine în țară. Salariile sunt mici, sunt multe restricții, nu se respectă drepturile cetățenilor, fiecare zi este o încercare morală și fizică.

Am ales România pentru că cunosc limba română și simt că sunt utilă. Mulțumesc enorm românilor pentru sprijinul acordat. Îmi place mult aici, mă simt vie... În viitor visez, să mă întorc acasă, la locul natal, să lucrez în profesia pentru care m-am pregătit și să fie viața cum a fost înainte. Mai bine ca acasă nu-i nicăieri.

Vreau să cred în pace, dar cu părere de rău ea nu depinde de noi, simpli cetățeni.

Povestea a două surori

Tamara și Liubov

Ziua de 24 februarie 2022 a devenit pentru majoritatea ucrainenilor începutul celor mai mari șocuri din lume, dar nu și pentru cei din Avdievca.

Locuiam în Avdievca, un loc în care războiul era la el acasă și acum 8 ani. Când a început acest război, am plecat cu sora mea de acasă. Mai întâi la casa părintească, nu departe de oraș, apoi în Domețc. Dar nici acolo nu se opreau împușcăturile, zburau rachetele. Așa că în aprilie am ieșit din țară. Am plecat în Cehia, unde am locuit un an și 2 luni.

În 2023 am venit în România, la Rădăuți. Am cunoscut voluntarii de la Rădăuțiul Civic și ei ne-au ajutat foarte mult. Aici învățăm limba română, ei ne ajută cu tot ce avem nevoie. La Centrul Comunitar ne întâlnim cu alți refugiați din Ucraina. Acolo facem diferite activități, obținem sprijin și răspunsuri la diferite probleme.

Doresc să mulțumesc întregii României și tuturor persoanelor care ne-au ajutat și ne susțin. Sprijinul vostru a însemnat foarte mult, ne-a ajutat.

Povestea Iuliei

Suntem o familie din Ucraina, orașul Odesa.

Soțul meu lucrează ca marinar, iar eu sunt casnică. Avem trei fii. Cel mai mare a rămas acasă, în Odesa, pentru că studiază la Academia navală. Astfel că doar eu și ceilalți doi copii am plecat în România, în orașul Constanța. Am fost nevoită să fac asta ca să aibă oportunitatea să trăiască și să crească în siguranță. Fiul meu cel mijlociu merge la școală, iar cel mic la grădiniță. Soțul meu ne vizitează în vacanță.

România ne-a oferit confort, liniște și posibilitatea de a călători și a vedea peisaje foarte frumoase. Munții sunt dragostea noastră. Sperăm ca aici să ne putem construi un viitor fericit.

Povestea Anjei

Înainte de invazia militară familia mea locuia în satul Terebleche din regiunea Cernăuți.

Când am ajuns noi în România, eram în concediu de maternitate. La sosire, copiii au fost trimiși aproape imediat la școală și grădiniță.

România ne-a primit foarte călduros și ospitalier. Suntem foarte recunoscători pentru atitudinea, primirea și ajutorul oferit. Această țară ne-a oferit protecție temporară, posibilitatea de a studia aici.

În acest moment nu avem planuri pentru viitor. Timpul va arăta ce va fi ...

Deocamdată, ne construim viețile aici și visăm cu adevărat să ne întoarcem acasă și să continuăm să trăim în casa noastră.

Povestea Larisei pe jumătate româncă

Dacă există oameni pe Pământ cu inimi atât de mari, toți avem un viitor. Binele și adevărul vor învinge în continuare.

Am studiat la Facultatea de Filologie a Universității Cernăuți. Am avut o viață veselă de student, apoi a urmat o căsnicie fericită de douăzeci de ani, dar pe care apoi viața a destrămat-o. Fericirea are și termenele ei.

În tinerețe, pe când eram membru a Komsomolului, am fost la construcția hidrocentralei Neryungri. Frumusețea și oamenii acestei regiuni au rămas în sufletul meu pentru totdeauna.

Am călătorit mult și am avut multe întâlniri interesante în viața mea. Am întâlnit mai mulți oameni buni și amabili în viața mea. Am lucrat la Nijnevartovsk, în cadrul unei școli, apoi la Cernăuți.

Iubesc foarte mult copiii. Aceste suflete strălucitoare răspund întotdeauna cu dragoste și înțelegere. Cea mai mare bucurie este nașterea fiicei mele, Catherine, și acum ea este cea mai mare mândrie și fericire a mea. Dar...

Au venit vremuri grele și cumplite pentru patria noastră. Am venit în România acum doi ani. Am plâns din cauza felului în care acești oameni ne-au salutat. Au venit de peste tot, oferind mâncare, apă, transport și locuință. În primele două luni am locuit cu o familie. Le sunt foarte

recunoscătoare acestor oameni pentru bunătatea lor, inimile de aur și înțelegerea lor, pentru că ne-au acceptat, ne-au împărtășit bunătatea, generozitatea, ne-au ajutat financiar. Aici am ocazia să comunic cu compatrioții mei și să merg la cursuri. Fiica mea mi-a spus că dacă există oameni pe Pământ cu inimi atât de mari, toți avem un viitor. Binele și adevărul vor învinge în continuare.

Ce mi-a plăcut la România, pe lângă faptul că oamenii sunt foarte amabili și receptivi, este o țară foarte frumoasă. Pot spune că sunt pe jumătate româncă pentru că aici s-a născut mama, deci rădăcinile mele sunt și de aici. Întotdeauna am visat să vizitez patria mamei mele. Îmi plac familiile românești pentru că iubesc foarte mult copiii și îi tratează cu evlavie și tandrețe.

Îmi exprim profunda recunoștință tuturor și doresc ca această țară și locuitorii săi să trăiască în pace și armonie.

Povestea Mariei cu două fetițe

Înainte de începerea războiului, locuiam la Kiev, lucram ca șofer, conduceam copiii la școală, la școala de muzică, la piscină.

După izbucnirea războiului ne-am îndreptat spre România, dar am ajuns foarte greu, au fost ambuteiaje. Am învățat numele locurilor și satelor fără să folosim navigația, fiind foarte ușor să ne pierdem pe câmp, în miezul nopții, fără un loc unde să dormim, într-o mașină rece cu doi copii mici. Însă când am trecut granița, am întâlnit oameni foarte buni.

Am locuit 20 de zile la o biserică, care ne-a ajutat cu gătit și curățenie, cu reparațiile pentru mașină și nu ne-au cerut bani. Apoi ne-au găsit un apartament frumos la preț bun și de atunci trăim aici.

E o viață bună, clima este caldă, iar pentru prima oară vecinii ne-au adus cartofi, ouă de casă, smântână și brânză. Copiii merg la școala română, iar eu învăț limba română.

România ne oferă mult ajutor, atât material, cât și psihologic, atât pentru adulți, cât și pentru copii. Facem excursii și aflăm despre tradițiile și cultura României.

← THIS PROJECT IS FUNDED BY THE EUROPEAN UNION

Asociația Rădăuțiul Civic a implementat în perioada decembrie 2023 – martie 2024 proiectul „Empowering Voices” – support for the Ukrainian refugee community in Northern Romania, Suceava region, un proiect prin care și-a propus să continue eforturile de integrare a cetățenilor ucraineni prin:

- activități de informare, consiliere și asistență juridică;
- cursuri de limba română și engleză;
- activități interculturale pentru tineri și adulți;
- înființarea unei asociații a cetățenilor ucraineni, pentru creșterea capacității asociației de a-și gestiona singuri problemele.

Activitățile s-au derulat la Centrul Comunitar Rădăuți, str. Piața Unirii nr. 67, etaj I, Rădăuți.

Proiectul s-a derulat cu sprijin financiar al Uniunii Europene/ European Union in Ukraine și al The German Marshall Fund of the United States. Conținutul materialelor dezvoltate în cadrul proiectului este responsabilitatea exclusivă a Asociației Rădăuțiul Civic și nu reflectă poziția GMF.